

Фестиваль педагогічної майстерності
«Гуманізація освітнього простору:
з Україною в серці!»

Ти у серці моїм, Україно!

Збірка
авторських поезій членів літературної
вітальні «Червона калина» Дудчанського ЗОСШ

2016 р.

Анотація

Юність – найкращий період для розвитку творчості, фантазії, здібностей. У цей час людина за допомогою спостереження та спілкування відкриває світ добра, справедливості, любові.

Збірка поезій «Ти у серці моїм, Україно!» укладена вчителями української мови та літератури Дудчанського загальноосвітнього об'єднання «дитячий садок – школа І-ІІІ ступенів – позашкільний заклад» Нововоронцовського району Херсонської області Васильєвою В.Ф., Дорохіною С.М. До неї увійшли творчі доробки учнів закладу, які є членами літературної вітальні «Червона калина».

Вірші об'єднані тематично – це любов до рідної неньки-України, мови, малої батьківщини. Однак, виокремлюється чотири цикли:

- цикл 1 «Україна в серці моїм»;
- цикл 2 «Без мови немає народу»;
- цикл 3 «Мій рідний край - моя земля»;
- цикл 4 «Про патріотів, справжніх синів України».

Поети-початківці для зображення своїх почуттів використовують ряд художніх засобів: метафори, епітети, порівняння.

Кожен рядок поезії – це віра у світле майбутнє нашого народу. Пориньмо у світ дитячої душі, людської небайдужості, високої громадянської позиції.

Зміст

Цикл 1 «Україна в серці моїм»	5
Рідна Україна.....	5
Я за мир і безпеку.....	6
Промінь миру.....	6
Незалежність.....	7
Любіть Україну.....	7
Туга за рідним краєм.....	8
Я вітаю вас, друзі, всіх щиро.....	9
Любіть Україну як я!.....	10
Воля.....	11
Час вставати з колін, Україно!.....	12
Я – україночка.....	13
Цикл 2 «Без мови немає народу»	14
Ніжна, щира, мелодійна.....	14
Українська мова.....	14
Цикл 3 «Мій рідний край - моя земля»	15
Моє село.....	15
Моє село – моя колиска.....	15
Таврійський славний край.....	16
Мій рідненька Батьківщина.....	16
Таврійська славная земля!.....	17
Мої Дудчани.....	17
Квітка півдня України.....	18
Мій рідний край.....	18
Серед степів широких.....	18
Мальовнича моя сторона.....	19
Мій рідний край.....	19
Моє село.....	20
Ось гляньте – це наше село.....	20
Пам’ятник.....	20
Херсонщина моя.....	21
Що таке рідний край?.....	21
Картина.....	21
Живу в Дудчанах, в рідному селі.....	21
Таврійський славний край.....	21
Цикл 4 «Про патріотів, справжніх синів України»	22
Про патріота-українця.....	22

До Ольжича	23
Тарасова мрія.....	23
Мрії Шевченка.....	24

Цикл 1 «Україна в серці моїм»

Рідна Україна

Куди не глянь – краса безмежна;
Ліси, гаї, сади, поля.
На серці мило і бентежно,
Бо українська це земля.

Я горда, що тут народилась,
Жили тут діди мої здавна і
Хочу, щоб слава про них покотилась,
Щоб люди знали усе сповна.

Про козаків і про Січ козацьку,
Про хліборобів і косарів.
Вкраїнці мали вдачу гарячу,
Гнали із Батьківщини вони ворогів.

А Україна все розквітала,
Немов калинонька навесні.
Нарешті вона незалежна стала
І знову люблю на серці мені.

Моя країно, моя державо!
Рости, збагачуйся, слався завжди!
Про тебе пісня звучить величаво
Не знай ніколи більше біди!

Грицик Юліанна

Я за мир і безпеку...

Я за мир і безпеку,
Щоб жити в добрі!
Хай не буде страждання
На українській землі!
Дорогою ціною
Наші предки – діди
У нерівнім двобої
Мир для нас здобули.
І сьогодні несила
нам стоять в стороні,
Коли гинуть герої,

У славетній борні.
Я за мир в цілیم світі!
«Ні – війні!» - скажемо ми.
Щоб в єдиній країні
Жити нам і рости.
Сонце лагідно світить,
Чути спів солов'я,
Ти прекрасна, Україно, -
Рідна ненько моя!
Грицик Юліанна

Промінь миру

Ми боролися віками
за свободу, браття.
І за рідну Україну
душу віддамо!
Не боїмся ми нікого,
Батьківщину любимо,
І, як Прометей, безсмертні
Й непокірні ми нікому.
Браття й сестри,
ми ж за правду!

І це означає,
Що над нами Бог Всевишній
Долю величає.
І я прошу у нього Миру,
Щастя, радості усім.
Але всі будуть щасливі,
Тільки коли з хмар війни
Промінь світла, промінь миру
Освітить нашу Україну!

Іванів Катерина

Незалежність

Співуча мова материнська,
Це наша мова – УКРАЇНСЬКА.
Вона – це світле майбуття,
Це наше дерево життя.
За нас солдати полягли,
Щоб Україну зберегти,
Щоб мирне небо

Над Батьківщиною простяглось,
Щоб мали ми культуру, мову, ВОЛЮ!
Щоб не боялися сказати рідне слово,
Щоб НЕЗАЛЕЖНІ стали ми
Раз і на ВІКИ.

Іванів Катерина

Любіть Україну

Розквітай, прекрасна Україно,
Моя медова, солов'їна!
До щасливих днів безхмарних
Твій народ ішов незламно.

Знаєм ми, що було тяжко
Ветеранам в ті часи.
Здобути волю в бою важко,
Тому любіть Україну всі!

У далекі грізні, незабутні
Люди вірили в щасливе майбутнє.
Знали, вільною ти, ненько, будеш,
Волю солодкую здобудеш!

Любіть свій рідний край –
Незламну неньку-Україну.
Бо в жилах наших її кров,
У нас її велика сила.

Лещова Руслана

Туга за рідним краєм

Туга раптом серденько моє оповила,
Все крає і крає до болі його.
Зажурені очі уже опустились,
Нема більше сліз – виплакала.
Думки спохмурніли, стали чужими,
Витають давно вже не тут.
Усе мені в світі стало немиле,
Нічого не можу збагнути.
«Що коїться зі мною?» - запитую себе.
Чого мені не вистачає?
Живу в престижному містечку,
Будинок є розкішний, сад,
Ні в чім собі не відмовляю.
Здається, не життя, а рай.
Чого захочеш – май!
Та як згадаю, що далеко від мене
Мій коханий рідний край,
Душа, мов в клітці птах, тріпочеться
І хоче вирватись на волю – та не може,
І стискує її страшенний жаль.
Бо ж Батьківщина – це свята земля,
Яка нам сили й віри надає,
Початок кожної людини,
Моє коріння й джерело життя.
Бо перші кроки тут ступала,
Навчалась і пісень співала,
Красу життя тут пізнавала.
Тут всі місця до болю так знайомі
Навіюють солодкі спогади минулих днів,
Тут рідна батьківська хатина

Ховається у пишнім цвіті слив.
А у садочку чорнобривці й маки розцвітають,
Милують собою мій зір.
У яснім небі ластівки літають,
А у гайочку чути жайворонка милий спів.
А недалечко біля хати річечка тече,
В якій любила кожен день купатись.
Завжди любила землю я свою,
Завжди плекала в серці любов до неї неземну.
Я славила її історію, традиції не забувала,
Героїв України величала,
Пишалась і гордилася завжди,
Що маю честь зростати у козацькім славнім краї
Із духом хвацькім бойовим.
Та як по-справжньому люблю свій рідний край,
Я ще не знала.
Коли покинула його, як пташечка своє гніздо,
Тобі збагнула, що до нестями люблю свій
Материнський і батьківський край.
О краю! Лиш тобою марю!
Куди б мене дорога не вела,
До тебе знов мої думки вертають!

Біда Аліна

Я вітаю вас, друзі, всіх щиро...

Я вітаю вас, друзі, всіх щиро,	Хто війну бачив не уві сні,
Що в це свято зібрались ми тут.	Це село визволялося ними —
І я знаю, що ви розумієте	Ви згадайте про них восени.
Що таке бути вільним від пут.	Звісно, зараз всім жити нелегко:
І ця воля дарована тими,	Кожен з нас має сотню турбот,

Але ж в небі курличе лелека,
І не треба ніяких скорбот.
Подивіться навколо, побачте,
Що життя наше – сонячний шлях.
Я прохаю – ніколи не плачте,
Хай співає той зоряний птах,

Хай летить над прозорою водою,
Хай вдихає степів аромат.
Україно, ми будем з тобою,
Лише час не повернеш назад...

Біда Аліна

Любіть Україну як я!

Десь в саду соловейко співає
Дуже гарні чудові пісні,
Тільки мови його я не знаю,
Тож співаю пісні я свої.
Про красу й неповторність калини,
Про безмежні лани і поля,
Про небо чисте і мирне,
Щоб почула мене всі земля!
Про рідну мову солов'їну,
Про Дніпро широкий,
Про мою гарну Вкраїну,

Про ставок синьоокий.
Тож любіть Україну, як я,
І співайте про неї пісні,
Хай же лине ця пісня моя
Десь за обрій в далекі краї.
Рознесе її вітер усюди,
І почує її вся Земля!
«Україна!» - на повнії груди
Скажу гордо і впевнено я!!!

Пашкевич Олена

Воля

Як добре бути вільними людьми
І жити у вільній країні,
Де називають тебе хоч на «ти»,
Але не «раб» і не «скотина» .
Жителі Вавилону, Риму, Палестини,
Звичайно, й нашої України
Були у рабському ярмі,
Тягар носили на собі.
Робили панську всю роботу
І не вважалися ніким.
А пан не мав за них турботи,
Все що бажав, те і робив.
Міг і продати, голодом морити,
А найстрашніше - міг убити.
Йому все можна, він як Бог,
А ти, невільнику, хоч «ох»!
Все одно будеш тим, ким є,
Ким був, бо ти рабом на світ
Зарання вже прибув.
Одне чудове слово

Є у нашій мові.
Це слово – воля, воля, воля!
Ще разів сто його промовлю,
Бо саме воно омита рабів кров'ю.
Чеканне й переможне,
Воно кричить:
«Все можна, можна!»
Можна вийти в степ широкий,
Подивитись в річку синьооку,
Насолодитись ароматом квітів.
Сказати: «Господи, який щасливий
світ цей!»
У ньому щастя, радість і кохання,
Дитинство, мрії, а головне -
Життя людини без страждання!
Бо воля є у нас.
Насолодіться, люди, адже свободи
нині час!!!

Летцова Руслана

Час вставати з колін, Україно!

Україно, моя Україно!

Ти просторі лани і поля.

Україно, моя Україно,

Ти могутня велика земля.

Скільки ти натерпілась

Кривд, тривог і образ.

І нарешті прийшов з колін

Вставати твій час.

Всі незгоди і сльози твої

Вже забрали години лихі.

Тепер ти, як сонечко вранішнє

Піднімається в небо блакитнє.

Я вірю, Україно, ти розквітнеш!

Горда, самостійна будеш в небі літати,

Довгі та сильні крила мати.

Ти знайдеш у собі впевненість і наснагу

І будеш привертати до себе велику увагу.

У серці моїм вогник надії горить.

«Вірю, знаю, зможеш все!» – моя душа кричить.

Летцова Руслана

Я – україночка

Я – україночка
І завжди нею буду.
Я – патріотка
І свій край не забуду.
Я щаслива, що живу в Україні,
Бо країна моя прекрасна нині.
Вільна й незалежна,
Гарна і безмежна,
Солов'їна та вишнева,

Медова і яблунева.
Вона традиції багаті має,
Їх культура й мова процвітає.
Вона у світі така одна
Найкраща, незамінна, неповторна і
свята!!!
Я, як патріотка, присягаю
Тебе любити, Україно, обіцяю.

Енгельс Ольга

Цикл 2 «Без мови немає народу»

Ніжна, щира, мелодійна...

Ніжна, щира, мелодійна
Українська мова,
Подруга моя надійна,
Пісня колискова.
Чиста як роса ранкова,
Лагідна, мов мама,
Калинова, світанкова,

Слава тобі й шана.
Бережімо мову рідну,
Бо вона єдина,
Як мама, як сонце
І як Батьківщина.

Грицик Юліанна

Українська мова

Послухай, як співає соловей,
Красиво, радісно, натхненно.
І нашу мову зі співом ти зрівняй,
Вона звучить так само мелодійно.
Вона живе й співає завжди з нами,
Вона мов тії зорі золоті,
Спалахує веселими вогнями,
Спалахує в радості, а не в журбі.
Вона, мов мати наша рідна,

У наших серцях назавжди,
Вона, мов тая гарна жінка,
Осяє нам життя залюбки.
Отож ти, мово калинова,
Цвіти і радій в саду ряснім,
І стань порадником кожному,
І в наших серцях повік живи
Енгельс Ольга

Цикл 3 «Мій рідний край - моя земля»

Моє село

Де ще краще є село,
Щоб так добре в нім було
І дорослому, й малятку,
І пташині, і звірятку?
Гарні тут стоять оселі,

Жителі у них веселі.
Усім дружно нам живеться,
А село Дудчани зветься.

Грицик Юліанна

Моє село – моя колиска

Чи є у світі щось миліше,
Чим місце – де народився ти?
Є щось прекрасніше й гарніше?
Такого місця не знайти.
Моя маленька Батьківщина,
Де виросла й навчаюсь я.
Вона як мама в нас – єдина

Тут мешкає рідня моя.
Моє село, моя колиска,
Ти квітни, наче вишні цвіт.
До Господа моя молитва.
Жило, щоб ти багато літ.

Грицик Юліанна

Таврійський славний край

З дитинства серцю милий
Таврійський славний край.
А ріднії Дудчани –
Для мене просто рай.
А ще люблю я школу,

Неначе рідний дім,
Бо затишно і добре
Усім у домі цім.

Грицик Юліанна

Мій рідненька Батьківщина

Мій рідний край, моя земля!
Степи, лани, ліси, поля.
Усе це зветься Україна –
Моя рідненька Батьківщина.
Живу у степовому краї,
Мене природа надихає,
Чарує зеленню вона,
Дарує пісню солов'я.
Вітри тут з лісом розмовляють,

Дніпрові хвилі піднімають,
Приносять аромати степу,
Духмяних трав із смаком меду.
У «вінок» серця я влітаю
Усе, що так люблю і знаю:
І сонце, й ріки, і степи,
Бо тут живемо я і ти.

Іванів Катерина

Таврійська славная земля!

Куточка кращого не знаю,
Ніж той, де народився я.
Це мої милії Дудчани,
Село найкраще на землі.
Тут на полях сміється сонях,
Ростуть смачнущі кавуни,
Тут берег верби обіймають
Старого сивого Дніпра.

Зелені балочки дрімають
Під ніжну пісню солов'я.
Тут рідна хата, де зоріє
Любові вогник і добра.
І рідна школа, де навчають
Нести прекрасне у життя.
Іванів Владислав

Мої Дудчани

Мої Дудчани – милі і привітні,
Замріяна і рідная земля.
Тут верби свої гілочки тендітні
Купають в водах теплого Дніпра.
Тут сонечко всміхається так щиро,
Проміннячком цілуючи жита.
Тут споришева стежечка невпинно

До школи через балку пролягла.
І я даю обіцянку віднині:
«Учитись так, щоб всі мої знання
В пригоді стали нашій Україні,
Щоб розквітала рідна сторона»
Іванів Владислав.

Квітка півдня України

Краю мій, мої Дудчани,
Простір неба, нив, садів.
Квітка півдня України
Неньки нашої землі.
Стежки села сплелись мережково,
Йдучи до безмежних ланів.
Там колоски виблискують казково,
Наливаючись зерном золотим.
Де не ступи, усе знайоме:

Від стеблини до гаїв
Серцю мила тут кожна хатина,
І пташина і садок.
У цім селі я народилась
І тут живуть мої батьки.
Куди не глянь – краса навколо.
І в цій красі – квітує все.

Енгельс Ольга

Мій рідний край

Мій рідний край –
Барвисте небо,
Пташки співають навкруги.
Річки, сади, поля діброви
І цим пишаюсь я завжди.

Живу, навчаюсь в цьому краї
І дуже я його люблю.
Пройдуть роки – я не забуду
Красу Дудчанської землі.

Пашкевич Олена

Серед степів широких...

Серед степів широких,
Біля річки Дніпра
Село Дудчани проляга.
Там рідна хата,
Там рідна мати

Там рідні друзі,
Дідусь, бабуся прожива.
Хай село процвітає і біди не знає,
Щоб був мир на Дудчанській землі!

Присташ Денис

Мальовнича моя сторона

Мальовнича моя сторона!

Милі серцю мої Дудчани!

Найрідніша стежинка моя,

І сонячні ниви, і річка, і хмарки

Які гарні барвисті лани,

Які пахощі линуць із саду,

Найсмачніші ростуть кавуни.

Хай квітнуть Дудчани на славу!

Ткаченко Катерина

Мій рідний край

Я в своєму селі знаю кожну стежину,

Це мій край – моє рідне село.

Але в ньому не знаю я жодну людину,

Яка б не шанувала його.

В ньому річка велика,

Що не видно і краю, і красиві її береги.

Од великого степу до зеленого гаю

Пролягали козацькі шляхи.

Я для рідного краю хочу долю

щасливу,

Я для нього бажаю добра.

Хай обходять Дудчани лихая година,

Це мій дім – Батьківщина моя.

Полюганич Андрій

Моє село

Ключ журавлів летить у вирій,
Шепоче хвилями Дніпро.
Як сумно відчувати, що осінній вітер
Торкнув вже і моє село.
Як сумно знати, що років 70 назад
Тут лютував німецький кат.
Рідну землю він топтав, людей
невинних убивав,
Палив траву, оселі руйнував.
Та переможний день настав,

Його нам березень подарував.
Вдягнувши у граніт солдат,
У вічність імена їх вкарбував.
Минули ті страшні часи,
Настали мирні роки.
Відродилось з попелу село,
Тож бережемо ми чудовий час,
Щоб мир і спокій був у нас.

Собко Тетяна

Ось гляньте – це наше село...

Ось гляньте – це наше село,
Каховське море води свої розлило.
Пшеницею колосяться фермерські
поля,
Це щедра й барвиста моя земля!

Я хочу прожити багато літ
І радість не змірять мою,
Що я народилась на світ
У цім світанковім краю.

Коваленко Віталіна

Пам'ятник

У липовій алеї посеред села,
У солов'їному співі
Невмирущому герою
Пам'ятник стоїть.
Вже давно війни немає
Тільки в зеленій алеї солдат
У руках своїх тримає

Вірний автомат.
Рідне село Дудчани
Він зумів зберегти живим
І лишився у граніті
Вічним вартовим.

Сокірко Денис

Херсонщина моя

Херсонщина моя,
Найкраща в Україні –
Перлина степова,
Барвистий рідний край.
Хоч я іще мала,
Та мрію, щоб Херсонщина цвіла!

Данилова Світлана

Картина

Намалюю я картину
На ній – поле і калину,
Десть пшениця колоситься,
Світить сонечко веселе,
А у балках видно села.
Машини трасою шугають,
Сади у зелені буяють,
Отака моя картина
Назву її – «Мала Батьківщина»

Удич Віталій

Що таке рідний край?

Що таке рідний край?
Це – духмяний коровай.
Ніжна усмішка матусі,
Руки лагідні бабусі.
Що таке рідний край?
Це – степи, річки і гай,
Дзвінка пісня солов'я –
Рідна це моя земля!

Левченко Ростислав

Живу в Дудчанах, в рідному селі...

Живу в Дудчанах, в рідному селі,
Де народились, вирости батьки мої.
Тут дім мій, школа, річка, сад
І друзів бачити я рад.
У школі старанно навчаюсь,
У різні ігри тут я граюсь.
Люблю своє село, домівку, сад,
Калину під вікном,
На арці смачний виноград.

Михальченко Артем

Таврійський славний край

З дитинства серцю милий
Таврійський славний край.
А ріднії Дудчани –
Для мене просто рай.

А ще люблю я школу,
Неначе рідний дім,
Бо затишно і добре
Усім у домі цім.

Грицик Юліанна

Цикл 4 «Про патріотів, справжніх синів України»

Про патріота-українця

Стійкий, мов камінь,
Ольжич – українець. Й усе життя
За націю завжди боровся сміло.
Він не боявся гніву ворогів
І це показував і словом, й ділом.
За молодих років поставив собі ціль.
До неї йшов через воєнні роки.
І сором відчував за Україну, й біль,
Упевнено робив до правди кроки.
Попереду він скрізь, де побував.
Його не залякали навіть німці.
Підтримку друзів-однодумців мав,
Вірші ж творив ночами, наодинці.
У них розповідав про суть життя,
Про те, що є й що буде на Вкраїні.
Й віддав себе до забуття.
Відчув, що українці ми – єдині.
Бо ж понад все він націю любив,
Таку прекрасну і таку нещасну.
Для України жив, її любив,
За неї смерть здобув передчасну.
Закатували його нелюди-фашисти.
Та до останнього не зрадив він
Той шлях, через степи до батьківської хати
І рідне слово, що лунає наче дзвін!

Грицик Юліанна

До Ольжича

Коли я вперше прочитала вірш,
Що Ольжич склав в далекі сорокові,
Неначе серце вколов гострий ніж,
Бо ж правди біль у кожному його слові.

Вражає все, про що писав поет.
І те, з якою він любов'ю
До України-неньки шле слова,
Написані не олівцем, а кров'ю.

Любити Батьківщину, як любив
Син український до самої смерті.
Писати так, щоб кожен прочитав
І зрозумів, у чому сенс безсмертя.

Будь патріотом, яким Ольжич був.
Ділами прославляй Україну
Так мало жив, а слави він здобув.
Тож будем гідні, ненько, твого сина.

Грицик Юліанна

Тарасова мрія

Багатостраждальна моя Україно!
Протягом багатьох століть
Терпіла ти, моя ненько єдина,
Терпіли і діти твої звірячий гніт.

Та син твій, Тарас,
Що любив тебе змалку,
Народ український виводив з п'їтьми,
Душею і словом він кривдників нищив,
Щоб горді за край свій були зараз ми.

Він мріяв, щоб попри усі негаразди
Була ти щасливою в цвіті садів,
І бідних, знедолених, скривджених
Віршами палкими від сну розбудив.

І зараз з гори, що в народі
Шевченковою зветься,
Він бачить Україну, омріяну в снах.
І посмішка гордістю впевнена сяє,
На світлих і мудрих його вустах.

Біда Аліна

Мрії Шевченка

Батьківщину і край свій любити,
Боротись за правду
І вільними жити.
Шевченко нас всьому цьому навчив,
У віршах своїх він ці думи відкрив.
Бо бачив в житті багато він горя,
Доніс у віршах своїх правди ціле море.
І знав, і надіявсь, що час волі настане,
Що роки неволі в туманах розтануть.
Нажаль, Шевченко в землі спочива,
Не баче він наше сучасне життя.
Будь ти, поете, спокійним,
Бо Україна твоя незалежна і вільна.
Україна страждала довго,
Все ж чекала часу того,
Що настануть спокійні дні
І не будемо сидіти ми
У панському ярмі.
Любий Кобзарю, свобода прийшла,
Вільні, ми вільні,
Неволі нема!!!

Енгельс Ольга

